

Bortom riksorganisationer

Jag sitter vid ett runt träbord i caféet på Musikens Hus. Musiker Mot Rasisms har en stor gala här i Göteborg. Ett hundratal musiker uppträder under kvällen på två scener. Och ännu fler dansar! Och några gör som oss: analyserar rasism.

Vid vårt bord funderade vi huruvida extremrasismens rasism är svag jämfört med det frekventa återskapandet av nationalism och nationalstater som sker inom vänster och folkrörelser. Vänster och folkrörelser skulle i så fall producera en stabilare och mäktigare rasism än de vi kallar rasister.

Riksorganisation nationalstatsapartheid

legitimerar

Genom att organisera politiskt radikala rörelser som en spegling av stater legitimeras och befästs nationalstatsapartheid: ett system som hindrar fattiga och bruna att resa och bo var de vill. Riks-organisationer återskapar riket inom sig.

Rasism bryts i samma ögonblick vi slutar organisera i riksorganisationer och börjar organisera utifrån andra världsbilder än riken och stater.

När vi slutar kalla organisationer för Sveriges Arbetares Centralorganisation eller Svenska Freds, när vi slutar att skapa riks-organisationer, kan dessa samhällen (organisationer) få möjlighet att organisera sig på andra sätt än genom att återskapa gränser. Gränser som är med och utesluter bruna och fattiga, och som därmed innesluter bruna och fattiga inom vissa begränsade områden.

Nationalstatsapartheid håller oss inte bara åtskilda (apart) från fattiga och bruna, den stänger dessutom in dem.

Alex Bengtsson som skrivit boken *Positiv antirasism* ställer undan sin flaska med Punk IPA och säger: "Problemet uppstår när vi är med och gör geografiska områden som vi sedan fyller med åsikter, trosuppfattningar och värderingar."

I sin bok menar Alex att antirasismen glömde av det geniala med Martin Luther Kings tal "I have a dream", att faktiskt bygga och förverkliga en positiv vision

snarare än att vara emot.

Per Herngren

2013 03 22, version 0.1.1